

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det statueres, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter EØF-Traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industri-anlæg samt underrettet Kommissionen herom.
2. Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ifølge artikel 189, stk. 3, i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til. I henhold til EØF-Traktatens artikel 5, stk. 1, træffer medlemsstaterne alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af Traktaten, eller af retsakter vedtaget af Fællesskabets institutioner.

Medlemsstaternes frist for at efterkomme direktiv 84/360/EØF udløb den 30. juni 1987, uden at Den Helleniske Republik havde underrettet Kommissionen om sine foranstaltninger for at efterkomme direktivet. Som svar på Kommissionens begrundede udtalelse anførte Den Helleniske Republik, at der ved bestemmelserne i lov nr. 1650/86 »om miljøbeskyttelse« var sket en tilpasning af græsk lovgivning til de fleste af bestemmelserne i direktiv 84/360/EØF, og at den fulde gennemførelse af direktivet i græsk ret ville ske ved offentliggørelse af en fællesministeriel bekendtgørelse. Er nærmere gennemgang af ovennævnte lov viser, at den ikke indeholder særlige bestemmelser om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg, således som det kræves efter direktivet, men at loven på det punkt indeholdt en henvisning til en fælles bekendtgørelse, udstedt af ministeren for landsplanlægning, miljø og offentlige arbejder og de enkelte ressortministre, alt efter de konkrete omstændigheder. Den nævnte bekendtgørelse er imidlertid endnu ikke udstedt, uanset de græske myndigheders forsikringer om, at bekendtgørelsen den 31. januar 1989 var forelagt ressortministrene til godkendelse.

Sag anlagt den 16. august 1989 af Cosimex GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag 259/89)

(89/C 238/11)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. august 1989 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af det tyske selskab Cosimex GmbH ved advokat Dr. Achim von Winterfeld, Hülchrater Straße 4, D-5000 Köln 1, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Dr. Ernest Arendt, 4, Avenue Marie-Thérèse, L-2010 Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning af 7. juni 1989 i sagen IV/32.724 — Moll (Cosimex)/Vichy, jf. skrivelse af 7. juni 1989 fra Generaldirektoratet for Konkurrence, hvorved anmodningen i klageskriftet af 13. maj 1988 blev afvist, annulleres. Anmodningen gik ud på, at Kommissionen skulle fastslå, at selskabet Société d'Hygiène Dermatologique de Vichy, F-Asnieres, havde overtrådt EØF-Traktatens artikel 85, stk. 1, idet selskabet havde udøvet pres på franske og belgiske grossister, for at disse ikke skulle levere sagsøgeren Vichy-produkter, og at Société d'Hygiène Dermatologique de Vichy forpligtedes til at bringe den konstaterede overtrædelse til ophør.
2. Søgsmøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

— Overtrædelsen af EØF-Traktatens artikel 85, stk. 1: Kommissionens begrundelse for at afvise klagen, nemlig at en leveringsnægtelse, der skulle bero på aftaler, ikke var godtgjort, er klart utilstrækkelig. Selskabet Vichy udøver i Fællesskabet et selektivt distributionssystem (salget til den endelige forbruger sker via apoteker), der dog ikke dækker Belgien og Frankrig fuldt ud, og som er blevet lempet i Frankrig som følge af en retsafgørelse. Leveringsnægtelsen og det pres, der udøves med henblik herpå, udgør en del af det samlede, om end ufuldstændige system af aftaler, som selskabet Vichy opretholder med sine aftagere.

Vichy-distributionssystemets målsætning, at begrænse detailhandelen med Vichy-produkter til apoteker, er uforenelig med EØF-Traktatens artikel 85, stk. 1. Det drejer sig om kosmetik uden farmaceutisk virkning. For det tyske marked medfører det forhold, at detailhandelen er begrænset til apoteker, at den såkaldte »dekorative« kosmetik, som ikke må sælges på apotekerne i Forbundsrepublikken Tyskland, holdes borte fra markedet.

— Magtfordrejning: Kommissionen udøvede magtfordrejning, da den ved afvisningen af sagsøgerens klage lagde de til dels endnu ikke foreliggende anmeldelser fra selskabet Vichy af dets distributionsaftaler til grund uden hensyn til varigheden og resultatet af fritagelsesproceduren.